

Spillested: Zangenbergs Teater

Spilleperiode: Sidste spilledato var d. 7. marts

Anmeldt af: Trine Berg Balle (Den 4. Væg)

★★★★★

Hvad er det?

Det kan ske for selv den bedste (ja, selv for Justin B.), at presset bliver for stort og man må hive stikket. *Bustin Jieber har brug for en pause* er en forestilling om at være ung og usikker, men også om spirende venskab og at lære at sige fra. De to piger Caroline (Mathilde Eusebius) og Fanny (Ida Lund) starter en fanklub for dedikerede Justin Bieber-fans "på Sjælland og Øerne". De igangsætter en koncert, der skal hylde Justin, men render både ind i rettighedsproblemer, pres fra sociale medier og konkurrence fra den anden Justin-fanklub på skolen. Med enkle, effektfulde virkemidler og et velskrevet manuskript erklærer forestillingen, at det er helt okay at tage den med ro.

Det gode og det knap så gode

Børne- og ungdomsforestillinger kan tendere til at blive overpædagogiske eller måske endda belærende. Det gode budskab skal skæres ud i pap, og ingen må forlade lokalet uden smil på læben og konfetti i håret. *Bustin Jieber har brug for en pause* er egentlig en sådan forestilling; der er både konfetti og feel-good, men budskabet manifesteres alligevel på en virkelig fin og subtil måde.

Fortællingen foregår på to handlingsplaner; fiktionen, hvor Caroline og Fanny bliver venner og påbegynder forberedelserne til den store hyldestkoncert til Bustin (et navn, som til stor underholdning for publikum udvikles som følge af Kodas rettighedsregler). Sideløbende med den historie får vi med videoklip og reelle *facts* en grundig indførsel i den populære popsanger Justin Biebers liv. Og det er ikke altid været let. Med succes og *fame* følger krav og en uendelig mængde pres fra omgivelserne. Det bliver for meget for Justin, og han opfører sig mere og mere besynderligt og aflyser til sidst sin turné.

Efterhånden mødes de to planer, og pigerne begynder at mærke, hvordan presset fra deres egen koncert påvirker både deres venskab og hverdag generelt. Det er et stærkt øjeblik, der kommunikerer helt i øjenhøjde med det unge publikum, og det lykkes utroligt godt for de to skuespillerinder at tale ind i en tid, hvor færden på sociale medier og konkurrence om popularitet starter i en tidligere og tidligere alder. Med deres naturlige spil og rummets enkle scenografi, der består af et par trækasser, farvede lamper og en helt igennem fantastisk papfigur af "Bustin", skabes en god dynamik, der skiftevis får salen til at grine og giver en lille klump i halsen. Budskabet er klokkeklart; sommetider er presset på vores skuldre for stort og det hele bliver simpelthen for meget – men så længe man har en god ven, så skal det nok gå, og så betyder det ingenting, om man har 1 eller 1000 følgere på Instagram. Heldigvis bliver budskabet aldrig frelst, og det er dermed befriende med en børne-ungdomsforestilling, der tager sin målgruppe alvorligt.

Skynd dig ind og se den, hvis

... du og/eller et ungt menneske, du kender, har brug for en omgang feel-good, gode grin og en masse stof til eftertanke!

Studerende og fattig? Sådan gør du

Desværre spillede forestillingen kun til d. 7. marts. Vi hepper på en genopsætning!

Af Lea Nelhorf

'Bustin Jieber har brug for en pause' handler om, hvordan vi alle sammen kan have brug for en pause. En pause for forventninger og en pause fra "det-store-perfektheds-ræs" man hurtigt kan blive fanget af. Både i det virkelige liv og på de sociale medier. Og så handler den i stor grad om at kunne forstå, hvorfor folk reagerer som de gør og forsøge at se det fra deres vinkel. For er vi alle sammen ikke bare mennesker?

Vi møder de to piger Caroline og Fanny på sidstnævntes første dag i "Den Officielle Danske Klub For Justin Drew Biebers Ve Og Vel På Sjælland Og Øerne". Fanny får dog hurtigt ændret det lange kedelige navn til "True Bielibers". For det er, hvad de er. De er helt vilde med den unge Bieber.

Sammen vil de holde den vildeste tributekoncert, som ingen fanklub nogensinde har præsteret før. De vil sprænge alle forventninger. Caroline fremskaffer en dyr papfigur med både duckface og store dådyrøjne. Den travle Fanny, der allerede går til fire forskellige fritidsinteresser får hurtigt sørget for en scene, lys, lyd og pedel John til at hjælpe. Hun er en pige der har styr på sine forbindelser, svigtet af sine forældre og vant til at gøre alting selv. Skal der ske noget, må man gøre noget. Man må kunne have mange bolde i luften og være omstillingsparat. Med udtalelser som disse bliver karakteren Fanny af og til for mig lidt fjern. For hvem på 16 år bruger sådanne ord? Jeg forstår at overdivelse fremmer forståelsen, men lige på det punkt rammes jeg mere af utroværdighed for selve karakteren end egentlig fremmelse af forståelsen. Publikummet har forstået, hun er en selvstændig og viljestærk ung kvinde.

Den mere rolige Caroline spiller Mathilde Eusebius med stor succes. Hun har en naivitet og sødme over sig, der gør hende dejlig og elskelig. Det er Ida Lund også i sit spil, men på en mere rå og bestemt måde. Begge er de yderst dygtige til skuespillets kunst. Til indlevelsen og til at performe. Vi er uden tvivl i skønt og vidunderligt selskab.

Stykket igennem følger vi de to piger. Til tider betragter vi dem i deres verden. I deres virkelighed. I deres lille klub. Andre gange taler de direkte til os, publikum, om faktuelle facts som hvem han er, hvor han er fra, hvem hans forældre er, og hvordan hans barndom var. For slet ikke at glemme hvordan Scooter Braun opdagede ham og gjorde ham til den store stjerne og pengemaskine han er i dag. Disse scener suppleres med lækker underlægningsmusik og projektioner af diverse Youtubeklip, der understøtter det sagte. At vi også hører om ham udefra skaber et større perspektiv. Og da pigerne er vidne til en ugidelig og udkørt popstjerne på den store scene i Parken, står det fuldstændig klart for alle, at han jo er lige som alle os andre. Alle har brug for en pause.

Vi lever i et samfund, hvor kravene er tårnhøje, og 'Bustin Jieber har brug for en pause' ligger op til en vigtig debat. For hvorfor skal vi konstant tænke fremad, være god til alt og sammenligne os med andre? Hvorfor skal vi hele tiden være den bedste? Hvorfor er godt ikke godt nok? Har man overhovedet nogensinde sådan rigtig fri? Og er vi alle sammen ikke bare mennesker?